

FOAIE PAROHIALĂ NOIEMBRIE 2020

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

În Tradiția Bisericii, luna noiembrie este dedicată rugăciunilor pentru răposați: **Biserica luptătoare** (de pe pământ) își îndreaptă rugăciunea spre **Biserica glorioasă** (din ceruri), pentru a salva sufletele din **Biserica suferindă** (din Purgatoriu). Totodată, este un bun prilej să ne gândim cu toată seriozitatea și la propria mântuire; la modul în care folosim viața pământească pentru a o dobândi pe cea veșnică; la ce am făcut până acum și dacă ne pregătim cu toate puterile pentru întâlnirea finală cu Dumnezeu și pentru Paradis!?

Când vom „adormi” pentru viața pământească și ne vom trezi pentru viața veșnică, Cristos ne va întreba: „Unde

sunt urmele rănilor victoriei? În timpul vieții pământești nu ai dus nici o luptă pentru mântuirea ta, pentru credința ta, pentru Adevăr? Nu ai câștigat nici un război pentru bunătate, blândețe și Iubire? Nu ți-ai făcut din rău, din păcat, din diavol, un dușman? Arată-mi mâinile și picioarele tale!”. Dacă îi vom arăta mâinile noastre și ne vom lăuda că sunt curate, Domnul ne va răspunde că sunt curate, dar sunt goale și lipsite de urmele muncilor, ale rănilor și ale luptelor cu „duhurile răului care sunt în înălțimi” (Efeseni 6, 12).

Noi, cei botezați, noi, cei care ne lăudăm că suntem creștini și că mergem la biserică, ar trebui să fim

asemenea soldaților, ducând în fiecare zi lupta vieții creștine împotriva „acestei lumi a întunericii”, împotriva răului, împotriva păcatului, împotriva diavolului; și dintr-o luptă, ostașul luptător, nu cel laș care fuge sau se sustrage de la luptă, iese plin de răni și de sânge, dar victorios. Isus Cristos ne-a avertizat: „Căci vă spun: dacă dreptatea voastră nu o va întrece cu mult pe cea a fariseilor și a cărturarilor, nu veți intra în împărăția cerurilor (Matei 5, 20).

Așadar, **trebuie să fugim de delăsare, de nepăsare și de indiferență, de obiceiuri nesănătoase și necreștine, de păcate și de vicii, de lenea spirituală**, căci pedeapsa este cumplită și trebuie să lucrăm zilnic pentru o viață desăvârșită.

Al doilea exemplu de lene este parabola smochinului neroditor: „În ziua următoare, ieșind ei din Betania, lui Isus i s-a făcut foame. Văzând de departe un smochin care avea frunze, s-a dus acolo, doar va găsi ceva în el. Când a ajuns la el, n-a găsit nimic decât frunze, pentru că nu era timpul smochinelor. Și, luând cuvântul, a zis: «Nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veci!» (Marcu 11, 12-14).

Al treilea exemplu este în parabola talantului îngropat. Cel care a primit cinci talanți a mai câștigat cinci; cel care a primit doi a mai câștigat doi; dar cel care a primit un talant l-a îngropat. Acestuia, stăpânul i-a spus: „Servitor rău și leneș!... luați de la el talantul și dați-l

În pofida faptului că moartea este adesea o temă aproape interzisă în societatea noastră și că se încearcă continuu să se scoată din mintea noastră chiar și gândul morții, ea ne privește pe fiecare dintre noi. În fața acestui mister, cu toții, chiar în mod inconștient, căutăm ceva care să ne invite să sperăm, un semn care să ne dea mângâiere, un orizont deschis spre un viitor. **(Papa Benedict al XVI-lea)**

Evangheliile ne prezintă trei exemple de lene. Fecioarele nechibzuite erau curate, caste, dar leneșe. Fecioarele înțelepte iau untdelemn odată cu candelile lor și așteaptă să audă pașii mirelui apropiindu-se. Fecioarele nechibzuite nu se gândesc la ulei și, obosite să aștepte, ațipesc. Când vine mirele, cele înțelepte își aprind candelile și îl întâmpină. Fecioarele nechibzuite vor să meargă să cumpere ulei, dar este târziu, totul e închis. Se întorc la ospățul de nuntă, dar găsesc ușile încuiate. Ele strigă: „Stăpâne, Stăpâne, deschide-ne! Dar el, răspunzând, le-a zis: «Adevăr vă spun: nu vă cunosc!»”. Și Domnul încheie parabola cu aceste cuvinte: „Vegheați, așadar, pentru că nu știți nici ziua, nici ceasul!”

celui care are zece talanți! Pentru că oricui are i se va mai da și-i va prisosi, iar de la cel care nu are se va lua și ceea ce are. Iar pe servitorul netrebnic aruncați-l afară în întuneric: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților!” (Matei 25, 26-30).

Din aceste trei parabole vedem pericolul care ne urmărește pe fiecare: acela de a nu face nimic, de a fi leneș, de a nu munci pentru mântuirea noastră. Sfântul Augustin spune: „Cine te-a creat fără tine, nu te poate mântui fără tine”. Cei care nu fac nimic riscă să piardă și puținul pe care îl au. **Ne pierdem sufletele nu doar prin răul pe care îl facem, dar și prin binele pe care nu îl facem.**

Nimeni să nu creadă că poate fi total indiferent față de Dumnezeu în această

viață, iar în clipa morții să dezvolte brusc o afinitate față de El. De unde să ne vină dorul de rai, dacă l-am neglijat pe pământ? Raiul este doar al acelora care se străduiesc și se luptă pentru el. **„Nu vă înșelați: Dumnezeu nu permite să fie luat în râs, căci ceea ce seamănă omul aceea va și secera”** (Galateni 6, 7).

În lumea modernă în care trăim, în această viață pământească, în care nimeni nu mai vorbește despre Dumnezeu, despre credință, despre virtute, despre cer sau despre viață veșnică, trebuie să mergem mereu „împotriva curentului”; trebuie să ne luptăm mereu cu mentalitatea generală, cu indiferența

înseamnă în mod obligatoriu că aceea este direcția cea bună.

Dacă vrem să mergem în cer, noi trebuie să-l urmăm pe Cristos! „Oile mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează” (Ioan 10, 27). Și iarăși: „Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine, pentru ca să fiți și voi acolo unde sunt Eu!” (Ioan 14, 2-4).

Una dintre Cărțile Sapiențiale descrie în acest fel delăsarea, nepăsarea, indiferența, lenea spirituală: „Am trecut pe lângă câmpul omului leneș și pe lângă via omului sărac cu inima. Iată, peste

și nepăsarea care îi caracterizează pe mulți; cu lenea spirituală, care nu este nimic altceva decât dezgust față de cele dumnezeiești, cu nepăsarea față de îndreptarea caracterului, caracterul căldicel, din păcate al multora care se cred creștini; se declară, dar nu sunt.

Și aici, Isus are învățătura Sa precisă: „Intrați pe poarta strâmtă, pentru că largă este poarta și lată este calea ce duce spre pierire și mulți sunt cei care intră pe ea. Dar cât de strâmtă este poarta și cât de îngustă calea care duce la viață! Și puțini sunt cei care o găsesc” (Matei 7, 13-14). Altfel spus: **dacă cei mai mulți oameni merg într-o anumită direcție, nu**

tot creșteau măracini, suprafața sa era acoperită cu urzici, iar zidul de piatră era dărâmat... Puțin să mai dorm, puțin să mai ațipesc! Puțin să-mi mai încrucieșez mâinile și să mă culc! Atunci va veni ca un vagabond sărăcirea ta și lipsa ta, ca un om înarmat” (Proverbe 24, 30-34).

La fel, în Apocalips: „Dar pentru că ești astfel, căldicel, nici cald, nici rece, am să te vărs din gura mea” (3, 16).

Isus Cristos ne-a învățat că nu trebuie să fim leneși; de mic el lucra cu mâinile, transformând lemnul într-un pătuț de copil, în masa unui prieten, în acoperișuri pe casele din Nazaret, în căruțele agricultorilor. Și-a început viața

publică având mâinile asprite de muncă și a predicat evanghelia muncii: „Trebuie să fac lucrările Celui care m-a trimis, atât timp cât este zi” (Ioan 9, 4).

Celor ce voiau mai multă pâine, le-a zis: „Lucrați nu pentru hrana pieritoare, ci pentru hrana care rămâne spre viața veșnică pe care v-o va da Fiul Omului” (Ioan 6, 27). Problema mântuirii nu este ușoară. Un proverb spune: „Cum ne așternem, așa vom dormi”. Acest lucru e valabil și cât privește mântuirea noastră!

Lumea are două tendințe, două căi; și în viața veșnică se poate intra pe două porți: „Intrați pe poarta strâmtă, pentru că largă este poarta și lată e calea ce duce spre pieire și mulți sunt cei ce intră pe ea! Dar cât de strâmtă este poarta și cât de îngustă calea care duce la viață! Și puțini sunt cei care o găsesc” (Matei 7, 13-14).

pentru mântuirea lumii nu a venit să-și scutească ucenicii de muncă. Slujitorul nu este mai presus de stăpânul său.

Credința singură nu aduce mântuirea, căci „Credința, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacob 2, 17); și încă: „Și diavolii cred și tremură” (Iacob 2, 19). Nu ajunge ca studentul să se încreadă în știința profesorului, trebuie să învețe. Nu ajunge ca bolnavul să aibă încredere în medic, organismul lui trebuie să coopereze cu medicul și cu medicamentul. Tot așa, nu este suficient să credem în Cristos; este necesar să trăim asemenea Lui și, într-o oarecare măsură, să murim asemenea Lui. „Cine nu-și ia crucea și nu Mă urmează nu este vrednic de Mine. Cine ține la viață o va pierde, iar cine își pierde viața pentru Mine o va regăsi” (Matei, 10, 38-39).

Dacă își găsește siguranța în bogățiile acestei lumi, omul nu ajunge la sensul deplin al vieții și la bucuria adevărată; dacă, în schimb, încrezându-se în cuvântul lui Dumnezeu, renunță la sine însuși și la bunurile sale pentru Împărăția cerurilor, aparent pierde mult, dar în realitate câștigă totul. **(Papa Benedict al XVI-lea)**

La sfârșitul misiunii Sale, în Joia Mare, la Cina cea de Taină, Isus a putut să-i spună Tatălui: „Eu Te-am glorificat pe pământ împlinind lucrarea pe care mi-ai dat-o să o fac” (In 17,4). Apoi, în Vinerea Mare, pe cruce, Isus spune: „S-a împlinit” (In 19,30). Nu a spus: „Mor”, căci nu moartea a venit să-L ia, ci El s-a dat morții, pentru a o birui. Lucrarea Lui s-a împlinit! A noastră nu e gata; **Domnul a făcut partea Sa, omul, fiecare în parte, trebuie s-o facă pe a lui.**

E important să ne dăm seama de acest lucru, fiindcă cei leneși se justifică spunând că nu au nevoie decât de credință în Cristos pentru a-și mântui sufletele. Cel care a trudit atât de mult

„Iată-l pe Domnul și răsplata sa este cu El, ca să dea fiecăruia după faptele sale” (Apocalips 22,12). De aceea ne îndeamnă să credem în El cu toată inima și să nu fim leneși, ci dăruți pentru orice faptă bună. Dacă vom avea încredere în El și vom fi supuși voinței Sale, vom fi părtași de promisiunile Sale glorioase: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, și urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a pregătit Dumnezeu celor care îl iubesc pe El” (1Corinteni 2, 9). Așadar, pentru a avea parte de darurile promise, noi să ne străduim să facem totul pentru a ne afla în numărul celor care îl așteaptă pe Domnul.

Pr. paroh Mihai Mărtinaș